

Vhled do nejhlubších tajemství Lásky, do krásy Ježíšova Srdce, má pro duchovní život zásadní praktický význam: ochranu před vším, co od Boha vzdaluje, tedy ochranu před pokušením. Krása (osobního Boha) zachraňuje, vymaňuje z pout, strachu, rozradostňuje a pomáhá vrůstání lidského života do plnosti. Zaobíráme-li se přednostně Božími tajemstvími, dopadajícími na celý náš život, jsme v ochranném valu před osidly skepse a mrtvolnosti. Pán nás takto chrání mnohými způsoby, ale v této poslední době nás vynalézavostí své lásky přímo zaplavuje: touží po záchraně všech.

Po léta jsme jako Služebníci jeho krásného Srdce seznamováni s blahoslavenstvími. Jedno z nich je vždy podstatou našeho srdce, nejpřirozenější cestou, po níž vrůstáme do Boha. Toto základní blahoslavenství lidského srdce, tak jak kráčíme životem, s námi roste a zvnitřňuje se (prohlubuje). Ke **zvnitřnění** našeho **základního blahoslavenství** dochází, když ho v nás (více než my z vlastních sil) žije už sám Ježíš. Tehdy nastává další prohloubení tajemství: zvnitřnělé blahoslavenství začne prosrůstat z našeho srdce až do obvodu celého těla (tj. do celého života) a vytvoří kolem nás to samé **blahoslavenství** jakýsi **ochranný val ve tvaru srdce**. Takto definitivně vyvrážděné blahoslavenství (řekli bychom: zbožštěné) pak člověka o to mocněji chrání, protože v něm člověk zakouší vrchol a hlubinu Boží lásky. Vyrostla zralá láska, která měla počátek v semínku základního blahoslavenství srdce.

Pro užitek v našich rozjímáních budeme sledovat na pokračování dvojí: **A.** specifikum *zvnitřnělé podoby* každého z osmi blahoslavenství; **B.** jakým způsobem každé z osmi blahoslavenství, poté, co se zvnitřní, vyrostle z lidského srdce až do obvodu těla a obklopí člověka jako dokonalá *ochrana ve tvaru srdce* (v logice lásky).

A. V čem tedy spočívá zvnitřnění (prohloubení) každého z osmi blahoslavenství?

***Zvnitřnění 1. blahoslavenství** (mystické chudoby ducha) znamená (pro ty, kdo mají toto blahoslavenství jako své základní) *stát se bezednou Hlubinou*, tou hlubinou, která je ve středu Pánova Srdce. Nelze, aby byl člověk „nic“ (jakkoli se pokládá za bezvýznamného), neboť lidská existence má maximální hodnotu. Když se tedy máme stávat před Pánem „ničím“, to proto, aby On sám v nás mohl vše doplňovat. Takto, ne jinak, se máme „menšit“, aby Bůh mohl být v nás všechno: nejvyšší krása. Být bezednou hlubinou znamená tedy být „ničím“, které neznámá „nicotu“, ale půdu, kde Ježíš je všechno a vším!

***Zvnitřnění 2. blahoslavenství** (plačících) znamená, že se duše *stává eucharistickou*. Druhé blahoslavenství, jakmile se zvnitřní, vyzařuje z lidského srdce jako světlo eucharistického Slunce (Krista). Jako na obloze září slunce různými barvami,

analogicky v eucharistii – a v tomto nositeli 2. blahoslavenství – se zrcadlí všechny barvy Pánových darů a milostí!

*Zvnitřnění **3. blahoslavenství** (tichých): tak jako je ticho v srdci člověka zápalným dřevem pro oheň lásky Ducha Svatého – pro vnitřní modlitbu srdce – tak zvnitřnělá podoba ticha znamená, že člověk se sám celobytočně *stává tichem* a celý je takto *otopem pro oheň lásky Ducha Svatého*. Duch Svatý jako oheň potom hoří na celém jeho těle – člověk hoří celý nejen zevnitř, ale také vnějškově. Nejlepší podoba a příklad takového člověka je Panna Maria: celá její bytost je tichá, je prostoupena tichem – JE TICHEM – tedy v absolutní podobě je také prostoupena ohněm lásky Ducha Svatého.

*Zvnitřnění **4. blahoslavenství** (lačnicích po svobodě) nastává, když člověk coby *stvoření* hlubinně zakusí a má vědomost toho, že svůj skutečný Domov má v roztrženém Srdci svého *Stvořitele*-Otce.

*Zvnitřnění **5. blahoslavenství** (milosrdných) je život věčný, žitý již v tomto životě. Je to věčnost, která vstupuje do lidského života – a tou věčností je láska, která stále trvá, nikdy nezaniká! Duše s takto zvnitřněným 5. blahoslavenstvím je nositelkou věčnosti a v ní plnosti lásky, která nikdy nekončí! Vnímá, že její život je věčný již zde na zemi.

*Zvnitřnění **6. blahoslavenství** (čistých srdcem) spočívá v poznání hluboké, čisté a jasné pravdy o Ježíši, o jeho Trojjediném Srdci, o jeho Trojjediném Životě. Je to *poznání nejhlubší čisté milující Lásky*. Kdo více poznává, více miluje, a kdo miluje, stále více poznává – poznává stále více Plnost-Boha, a to v plnosti.

*Zvnitřnění **7. blahoslavenství** (tvůrců pokoje) nastává, když se *Ježíš stane Králem a Veleknězem takového srdce*, které den ode dne spočívá více a více v Kristu a Kristus v něm: tak žije člověk vnitřní podobu tohoto 7. blahoslavenství.

*Zvnitřnění **8. blahoslavenství** (pronásledovaných vítězů) je absolutním rozdrčením člověka v každé rovině: tělesné, duševní i duchovní, obdobně jako je rozdrčené Srdce Ducha Svatého. Nejde však o rozdrčení z nepochopení, bolestí, zranění, životních traumat, za které si člověk může sám, ale o celkové *rozdrčení z lásky*! Takovým patří nebeské království!

Rozjímáme každý své základní blahoslavenství srdce v optice jeho zvnitřnění a prosíme o něj. Příště navážeme rozjímáním o tom, jak již zvnitřněné základní blahoslavenství vyrůstá z lidského srdce až do obvodu těla, aby člověka obklopilo a dokonale chránilo v nejhlubší logice lásky.

S. Luisa Karczubová

Jak silně a mile září Ježíšovo Srdce, když se modlíme a obětujeme za kněze z lásky! Připomeňme si, že tak činíme *za všechny kněze*: od chlapce, kterého si Pán povolává ke kněžství, přes všechny kněze, biskupy, kardinály, včetně kněžských duší v očistci, až po papeže Františka: myslíme na něj v tento čas více a nepřestávejme

ho doprovázet všude tam, kam kráčí. Vnímejme, že mnohé bolesti a oběti v našich životech, zvláště i ty, kterým nerozumíme, jsou Pánem dopouštěny, abychom mohli mít z jeho milosti účast na tom, co ještě zbývá doplnit do míry Kristových útrap (srv. *Kol* 1,24). Pánovo Srdce je k nám tak milující a milosrdné! Kéž bychom viděli Srdce našeho Pána, které přichází a nabízí nám řešení a východisko ze všech bezvýchodných situací! Pán je s námi a mezi námi. Dává nám plnost své lásky. Důvěřujme mu a úplně se spolehněme na jeho božské jednání v životě každého z nás. Kéž nám jeho láska stále žehná.

S. Kateřina Klosová

Ze slov papeže Františka: „Když nás navštěvuje Pán, dává nám radost, tedy uvádí nás do stavu útěchy. To je to *žnout budou s jásotem* (*Žl* 126,6). Ano, seli v slzách, ale nyní je Pán utěšuje a dává jim tuto duchovní útěchu. To nás učí celá Bible. Je třeba, aby každý z nás očekával Boží navštívení. Jsou chvíle slabší a silnější, avšak Pán nám umožňuje vnímat svoji přítomnost stále: duchovní útěchou, tím že nás naplňuje radostí. A na tuto událost je třeba čekat s tou nejskromnější ctností, kterou je naděje. Ta je vždy nepatrná, často jako uhlíky v popelu. Takto křesťan tíhne k setkání s Bohem, k útěše, kterou setkání s Pánem poskytuje. Pokud křesťana toto setkání netáhne, je uzavřen, dán do jakéhosi skladiště života a neví, co si počít. Existují falešní proroci, kteří předstírají, že utěšují, ale oklamávají nás. Útěcha není radost, kterou lze zakoupit. Útěcha od Pána se dotýká nitra, podněcuje tě a rozmnožuje lásku, víru a naději; vede tě také k pláči nad vlastními hříchy a také nad Ježíšovým utrpením. Přitahuje tvou duši k nebeským věcem, k Božím věcem a také jí dává pokoj v Pánu. Toto je pravá útěcha. Není to zábava, ačkoli dobrá zábava není špatnost a potřebujeme ji. Avšak útěcha tě uchvacuje, dává ti vnímat a rozpoznat Boží přítomnost – toto je Pán. Pánu, který přechází, aby nás navštívil, pomohl nám jít dál, doufat a nést kříž, je třeba děkovat modlitbou. Je pravda, že ani silná útěcha si svoji sílu neuchová – trvá chvíli – ale zanechává stopy. A tyto stopy je třeba uchovávat v paměti. Uchovávat jako si lid pamatoval vysvobození: vrátili jsme se do Jeruzaléma, protože nás Bůh odtamtud vysvobodil. Očekávat útěchu, rozpoznávat útěchu a uchovávat její památku. A když ta silná chvíle přejde, co zůstane? Pokoj. A pokoj je posledním stupněm útěchy.

